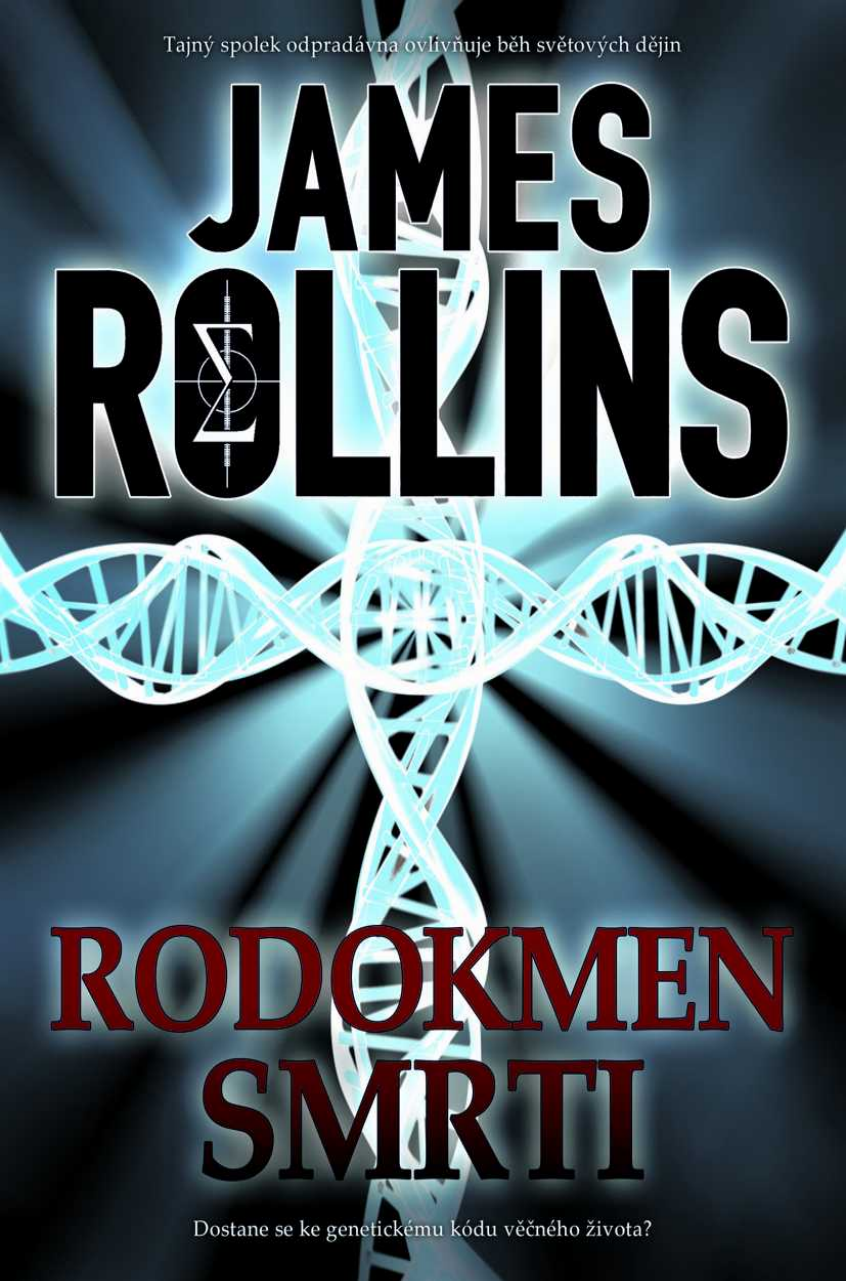

Tajný spolek odpradávná ovlivňuje běh světových dějin

JAMES ROLLINS

RODOKMEN SMRTI

Dostane se ke genetickému kódu věčného života?

RODOKMEN SMRTI

JAMES
ROLLINS

RODOKMEN
SMRTI

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Bloodline*

(Published by HarperCollins Publisher, New York)

přeložil © 2013 Zdík Dušek

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

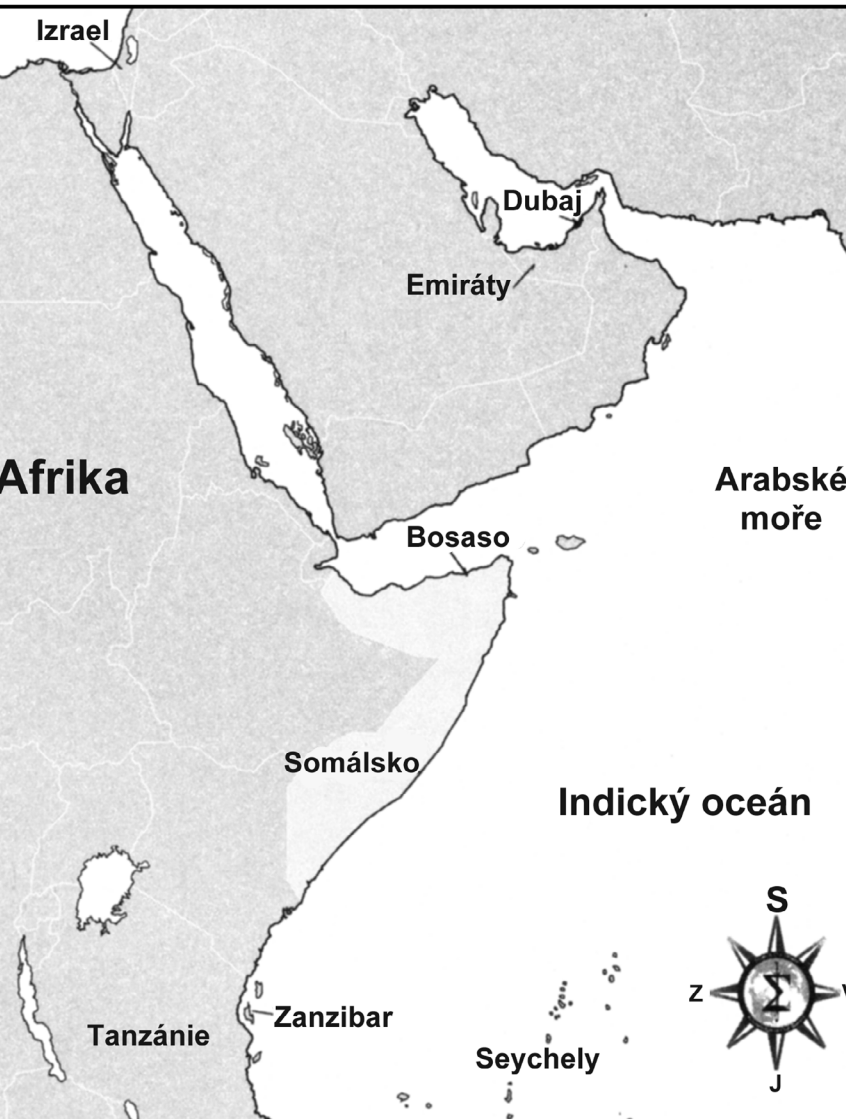
ISBN 978-80-7461-505-4

*Třem bratrům a třem sestrám, Cheryl, Dougovi, Laurie,
Chuckovi, Billymu a Carrie. Poté, co jsme poslední rok trávili
v zákopech, je správné, abychom se tu taky sešli.
Všechny vás mám rád.*

PODĚKOVÁNÍ

Říká se, že příliš kuchařů v jedné kuchyni nevede k ničemu dobrému. V kulinářském umění to možná platí, ale v literárním nikoliv. Každá osoba, o které se na dalších řádcích zmíním, tuto knihu vylepšila. První skupinu hrozně nerad házím do jednoho pytle, ale všichni jste se k tomu nachomýtlí, tak co můžu dělat? Jde o moje první čtenáře, první editory a některé z mých nejlepších přátel: Sally Barnesová, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Rivaová, Denny Grayson, Leonard Little, Scott Smith, Penny Hillová, Judy Preyová, Dave Murray, Will Murray, Caroline Williamsová, John Keese, Christian Riley a Amy Rogersová. Jako vždy patří zvláštní poděkování Steveu Preyovi za krásné mapy a obrázky... a Cherei McCarterové za všechny podklady pro skvělé historky! Doktoru Scottu Brownovi děkuji za pomoc s lékařskými záležitostmi (tak vidíš, dostal ses do mého románu), a Mihiru Wanchoovi za to, že mi od začátku asistoval. Carolyn McCrayové, která konečně rozzářila svou vlastní hvězdu... a Davidu Sylvianovi za sbírání všech střípků a zdokonalení mé digitální prezentace. Všem u HarperCollins za to, že jsem se na ně mohl vždycky spolehnout: Michaelu Morrisonovi, Liate Stehlikové, Seale Ballengerové, Danielle Bartlettové, Joshi Marwellovi, Lynn Gradyové, Adrienne di Pietrové, Richardu Aquanovi, Tomu Egnerovi, Shawn Nichollsové, Aně Marii Allessiové, Olze Gardnerové a Wendy Leeové (budeš mi chybět). Nakonec musím samozřejmě poděkovat čtyřem lidem, kteří mi pomáhali ve všech fázích tvorby: své editorce Lysse Keuschové, její kolegyni Amandě Bergeronové a svým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. A jako vždy musím zdůraznit, že všechny případné chyby či nesrovnalosti v knize padají výhradně na mou hlavu.

Africký roh

CITÁTY ZAVRAŽDĚNÝCH PREZIDENTŮ

O existenci a hrozbě soudobých tajných společností:

Po celém světě se proti nám staví jednolitá a bezohledná konspirace, která se při rozšiřování sféry vlivu spoléhá především na skryté metody... a buduje pevně stmelenou, vysoce výkonnou masšinerii kombinující vojenské, diplomatické, zpravodajské, ekonomické, vědecké a politické operace.

– JOHN F. KENNEDY, Z PROJEVU PŘEDNESENÉHO
27. DUBNA 1961 V HOTELU WALDORF-ASTORIA

O životě a smrti:

Bůh by jistě nestvořil takovou bytost, jako je člověk, se schopností porozumět nekonečnu, aby žila jen den! Ne, ne, člověk byl stvořen k nesmrtelnosti.

– ABRAHAM LINCOLN

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH PRAMENŮ

Po celé dějiny se hojně vyskytovaly různé konspirační teorie. Vyplývá to z lidské přirozenosti: neustále hledáme v chaosu řád a doklady o přítomnosti neviditelného loutkáře, který manipuluje řádem věcí, životy lidí, vládami i vývojem celého lidstva. Někteří z těchto tajemných intrikánů jsou líčeni jako padouchové, jiní jako velcí dobrodinci. Některé z tajných spolků jsou založeny na historických faktech, jiné jsou produktem čiré fantazie; ještě víc jich však je gordickým spletencem obou, v němž se stírá hranice mezi pravdou a výmyslem a vzniká komplikovaná tapisérie alternativních dějin.

Pro žádnou historickou organizaci to neplatí víc než pro slavný templářský řád.

Na začátku 12. století řád založilo devět rytířů, kteří přísahali, že budou chránit poutníky cestující do Svaté země. Z těchto skromných počátků vyrostla mocná organizace, která natolik rozšířila své bohatství i vliv po celé Evropě, že se jí báli i papežové a králové. Pak, 13. října 1307, se francouzský král a tehdejší papež spikli s cílem řád rozpustit a pozatýkat jeho představitele – připsali rytířům páchání ohavných zvěrstev včetně kacířství. Po této čistce skutečný osud řádu rozmlžily legendy a báje: objevily se historky o ztracených pokladech, o tom, jak rytíři unikli pronásledování a dopluli ke břehům Nového světa, a některé zprávy dokonce tvrdí, že řád potají existuje dodnes a chrání sílu, která by mohla přetvořit svět.

Odsuňme však spekulace stranou a vraťme se k původním devíti rytířům. Mnoho lidí netuší, že těchto devět zakládajících členů byli příbuzní (pokrevní nebo prostřednictvím sňatku) pocházející z jediné rodiny. Osm z nich je v historických pramenech doloženo jmény. Devátý zůstává záhadou a zdrojem řady spekulací dnešních historiků. Kdo byl tento tajemný zakládající člen řádu, jenž se rozrostl do vlivné politické síly a následně legendy? Proč není onen devátý rytíř znám jménem jako ostatní?

Odpověď na tuto záhadu je začátkem velkého dobrodružství.

POZNÁMKY Z VĚDECKÝCH PRAMENŮ

Dvacátého prvního února 2011 obálka časopisu *Time* hlásala: *V roce 2045 se člověk stane nesmrtelným*. Na první pohled to vypadá jako nepodložená fantazie, ale k podobným odhadům dospěli i jiní vědci. Dr. Ronald Klatz ve své knize *Lékařské pokroky v boji proti stárnutí* napsal:

V následujících přibližně padesáti letech bude umožněno, aby člověk – za předpokladu, že se vyhne závažné nehodě nebo zabití – žil prakticky napořád.

Žijeme ve vzrušující době, kdy pokroky v lékařství, genetice, technice a spoustě dalších oborů otvírají lidstvu nejnovější území: *věčnost*.

Jak se to projeví a v jaké formě k tomu dojde? Odpověď najdete na těchto stránkách. Metody, o nichž se v románu pojednává, jsou založené na faktech a důkladném výzkumu, který uskutečnili sovětští vědci během studené války. Než ale otočíte na první stranu, musím ve výše uvedených citátech opravit jednu nepřesnost. Ve skutečnosti se ve svých odhadech drží příliš při zemi.

Nesmrtelnost totiž nemáme jen na dosah – *už je tady*.

LÉTO 1134
SVATÁ ZEMĚ

Kdysi ji označovali jako čarodějnici a děvku.

Ted' už ne.

Seděla na hřbetě šedého válečného oře v černé zbroji, který opatrně našlapoval bitevním polem. Okolní pláň pokrývala mrtvá těla muslimů i křesťanů. Kuň rušil hodující vrány a havrany, kteří se zvedali nad krajinu ve velkých černých hejnech. Mezi mrtvými procházeli další „mrchožrouti“, ti dvounozí, stahovali padlým boty a vytrhovali z těl šípy kvůli hrotům a pírům. Několik z nich k ní zvedlo oči, ale rychle se zase odvrátili.

Věděla, že vidí jen dalšího rytíře, jednoho z mnoha, kteří zde bojovali. Ňadra měla ukrytá pod vycpanou zbrojí a drátěnou košilí. Tmavé vlasy jí dosahovaly jen k ramenům, a byly tedy kratší než u většiny mužů, ale stejně je měla schované pod kuželovitou přilbou; její ženské rysy zakrýval chránič nosu. Široký meč s dvojítm ostřím připevněný k sedlu jí narážel do levého kolena a cinkal o kroužkovou zbroj chránící její dlouhé nohy.

Jen málokdo věděl, že není muž – a nikdo netušil, že střeží tajemství mnohem temnější než skryté pohlaví.

U okraje rozježděné cesty na ni čekalo páže. Cesta se klikatila vzhůru k bezejmenné kamenné tvrzi ukryté hluboko v galilejském pohoří Naftali. Mohutná stavba budila dojem, že ji někdo vytesal přímo do kopce. Za jejím cimbuřím se k obzoru sklánělo slunce, zahalené dýmem z táborových ohňů a spálených polí.

Zastavila se u pážete a jinoch si klekl na koleno.

„Je tam ještě?“ zeptala se.

Jinoch ustrašeně přikývl. „Pan Godefroy vás očekává.“

Odmítal se podívat ve směru kamenné tvrze. Ona se takto nezdráhala. Posunula si dokonce přilbu do týla, aby lépe viděla.

Konečně...

Šestnáct let – od chvíle, kdy její strýc založil Chudé rytíře Krista a Šalomounova chrám – se pokoušela o cosi zdánlivě nemožného. Ani její

strýc nechápal, proč se chce připojit k templářům, ale její rodinnou větev nemohl odmítnout. A tak dostala bílý plášť řádu a zařadila se mezi původních devět členů, stejně anonymní jako přilba, kterou nosila, zatímco řád kolem ní rostl co do počtu rytířů i vlivu.

Další osoby z jejího rodu nadále rytířským řádem ze zákulisí manipulovaly, shromažďovaly bohatství i vědomosti a pátraly po mocných relikviích ze zapomenutých krypt a úkrytů na území Egypta a Posvátné země. Navzdory pečlivému plánování se museli vyrovnávat i s neúspěchy. Před pouhým rokem se jim například nepodařilo získat kosti mágů – tří biblických králů, kteří prý znali jakousi tajnou alchymii.

Ona však nedopustí, aby dnešek přinesl další zklamání.

Trhla uzdou a pobídla koně vzhůru po kamenité stezce. Mrtvých kolem ní přibývalo – strážci věže se zoufale a marně pokoušeli odolávat útoku. Nahore našla bránu vyvrácenou nápořem masivního, ocelí pobitého beranidla.

Vstup střežili dva rytíři. Oba na ni kývli. Mladší z nich, nově přijatý do řádu, měl na srdci našitý rudý kříž. Ostatní templáři začali jeho zvyk přejímat – jednalo se o symbol jejich ochoty obětovat vyššímu cíli vlastní krev. Prošedivělý, větrem ošlehaný starší válečník nosil přes zbroj jen tradiční bílý plášť jako ona, ozdobený pouze krví z nedávného masakru.

„Godefroy na vás čeká v kryptě,“ řekl starší rytíř a ukázal do nitra pevnosti.

Provedla válečného koně troskami brány a s vlajícím pláštěm z něj lадně seskočila. Meč nechala u koně – věděla, že se nemusí bát útoku nějakého přehlédnutého obránce tvrze. Pan Godefroy byl přes všechny svoje nedostatky důkladný. Důkazem jeho pílě byly hlavy posledních obránců, nabodané na dřevěné kůly po celém nádvoří. Bezhlavá těla ležela u zadní stěny, srovnaná jako dřevěná polena.

Bitva skončila.

Zůstala jen kořist.

Došla ke dveřím, za nimiž se převalovaly stíny. Do podzemí vedlo úzké schodiště se stupni nahrubo vytesanými přímo do skály. V dálce blikotaly oranžové odlesky světla pochodní. Spěšně sestupovala dolů.

Mohla by to být pravda? Po tolika letech...

Vstoupila do dlouhé chodby, lemované z obou stran kamennými sarkofágy. Bylo jich tu hodně přes dvacet. Procházela mezi nimi a sotva si všimla egyptských symbolů naznačujících, že se tu ukrývají temná tajemství starší než Kristus. Ve světle pochodní na konci místnosti viděla dvě postavy: jedna stála, druhá klečela a opírala se o hůl, aby se udržela vzpřímeně.

Přikročila k nim. Všimla si, že poslední sarkofág byl vypáčen – vedle na

podlaze leželo rozlomené kamenné víko. Zdálo se, že tu už někdo začal hledat schovaný poklad. Vypáčený sarkofág však neobsahoval nic jiného než popel a jakési zbytky vyschlých listů a stonků.

V Godefroyově tváři se zračilo zklamání. „Konečně jste tady,“ pronesl s hranou radostí.

Nevšímal si ho. Byl o hlavu vyšší než ona, ale měl stejně tmavé vlasy a orlí nos, které vypovídaly o společných předcích z jižní Francie. Jejich rodiny byly vzdáleně příbuzné.

Klekla si a zahleděla se do očí zajatému muži. Tvář měl opálením snědou a pleť hladkou jako jemnou kůži. Zpod černých vlasů jí oplácely pohled černé oči, v nichž se odráželo světlo pochodní. Přestože klečel, neviděla u něj známky strachu, jen hluboký smutek. Bojovala s nutkáním uštvět mu políček.

Godefroy si stoupl těsně za ni. Vycítil, že se tu odehrává něco velice důležitého, a chtěl se toho zúčastnit. A ačkoliv byl jedním z mála, kdo znali její pravou totožnost, neměl ani tušení o jejích dalších tajemstvích.

„Má paní...,“ začal.

Zajatec překvapeně přimhouřil oči a zadíval se na ni pozorněji. Všechny stopy smutku zmizely a po jeho tváři přeletěl strach – vzápětí však zmizel.

Zvláštní – ví o našem rodu a o našich tajemstvích?

Godefroy ji vytrhl ze zamyšlení. „Podle vašich pokynů jsme za cenu velkých ztrát a krveprolití našli tuto tvrz, střezanou stejně tak kletbami jako bezvěrci – a objevili jsme tu jenom tohoto muže a poklad, který hlídá. Kdo je to? Mečem jsem si vysloužil právo to vědět.“

Neplýtvala slovy na hlupáky. Místo toho promluvila starým arabským nářečím na vězně. „Kdy ses narodil?“

Jeho oči se vpily do jejích. Síla jeho vůle ji dokonce přiměla, aby se mírně odtáhla. Muž zřejmě uvažoval, jestli jí má zalhat, ale podle toho, co si přečetl v její tváři, pochopil marnost takové snahy.

Odpověděl tiše, ale s velkou důstojností. „Narodil jsem se v Muharramu pětadevadesátého roku.“

Godefroy rozuměl arabsky dost na to, aby se zamračil. „V roce devadesát pět? To by mu bylo přes tisíc let.“

„Ne,“ řekla spíš sama sobě než jemu a v duchu rychle počítala. „Jeho lidé mají jiný letopočet než my. Začínají rokem, kdy jejich prorok Mohamed vstoupil do Mekky.“

„Takže mu není tisíc let?“

„Zdaleka ne,“ zavrtěla hlavou a dokončila výpočet. „Jenom pět set dvacet.“

Koutkem oka zahlédla, jak se k ní Godefroy ohromeně otočil.

„To není možné,“ vydechl s rozechvěním, které prozrazovalo, že zajatcově odpovědi zcela věří.

Nespouštěla oči ze zajatého muže. Za jeho pohledem tušila neproniknutelně hluboké, děsivé vědomosti. Zkusila si představit, co všechno během staletí viděl: vzestup a pád mocných říší, města vyrůstající z písku, jen aby opět zanikla pod tíhou věku. Kolik by mohl odhalit o dávných záhadách a ztracených znalostech?

Ale nebyla tu, aby ho vyslýchala.

Stejně pochybovala, že by na její otázky odpovídal.

Tenhle člověk nikoliv – dá-li se vůbec ještě hovořit o člověku.

Když znovu promluvil, v hlase mu zněl varovný podtón. „Svět není připraven na to, po čem pátráte. Je to tabu.“ Jeho prsty se křečovitě sevřely kolem hole.

Zavrtěla hlavou. „Rozhodnutí není na tobě. Jestliže je někdo natolik schopný, aby se toho zmocnil, má právo to také vlastnit.“

Chvíli jí oplácel pohled, ale pak mu oči zabloudily k její hrudi, k tomu, co se skrývalo pod tvrdou zbrojí. „Tomu věřila i Eva, když v rajské zahradě naslouchala hadovi a kradla ze Stromu poznání.“

„Ach,“ vzdychla a naklonila se k němu blíž. „Mýlíš se ve mně. Nejsem Eva. A nehledám Strom poznání, ale Strom života.“

Vytáhla z opasku dýku a zarazila čepel až po rukojeť pod zajatcovu čelist. Stoupla si a jediným plynulým pohybem ho zároveň zvedla na nohy. Přes pět století dlouhý život v jediném okamžiku skončil – a s ním zanikla i hrozba, již ztělesňoval.

Godefroy zalapal po dechu. „Vždyť jste ho hledala tak dlouho...“

Vytrhla dýku z rány, odkopla mrtvolu stranou a chytila starcovu hůl, ještě než mu stačila vypadnout z ochablých prstů.

„Nehledala jsem jeho,“ odsekla, „ale to, co nosil.“

Godefroy civěl na hůl z olivovníkového dřeva. Po jejím povrchu stékaly čerstvé pramínky krve, jež zvýrazňovaly jemnou řezbu: komplikovaný vzor z hadů a lián ovíjející se kolem celé hole.

„Co je to?“ zeptal se udiveně.

Poprvé se podívala přímo na něj – a vrazila mu dýku do levého oka. Viděl příliš, než aby zůstal naživu. Když klesl ve smrtelných křečích na kolena, odpověděla na jeho poslední otázku.

„Bachal Isu,“ zašeptala nadcházejícím staletím. „Patřila Mojžíšovi, nosil ji David a vytvořil ji Králů králů. Zde je hůl Ježíše Krista.“

ČTVRTÉHO ČERVENCE
PĚT DNÍ OD DNEŠNÍHO DNE

Atentátník se zahleděl do hledáčku pušky a namířil vlasový kříž na profil prezidenta Jamese T. Ganta. Znovu zkontroloval vzdálenost – sedm set metrů – a ustálil mušku odstřelovací pušky USMC M40A3 na týlové kosti za Gantovým levým uchem. Zásah sem způsobí nejvíc škody. Ve sluchátku slyšel sváteční hudbu a zvonivý smích z oslavy. Odstínil všechny zvuky a soustředil se pouze na svůj cíl a na svůj úkol.

Čtvrtého července, v den výročí zrození země, zemřeli tři američtí prezidenti. Víc, než by vysvětlovala náhoda.

Thomas Jefferson, John Adams a James Monroe.

Dnes zemře čtvrtý.

Velitel Gray Pierce zatajil dech a stiskl spoušť.

1. ČÁST

SOUČASNOST

1. kapitola

30. ČERVNA, 11.44 VÝCHODNÍHO ČASU
TAKOMA PARK, MARYLAND

Gray Pierce zatočil na příjezdovou cestu. Motor V-8 thunderbirdu z roku 1960 vrčivě zakašlal.

Gray měl sto chutí vrčet taky.

„Já myslel, že jsme to tady chtěli prodat,“ poznamenal Kenny.

Grayův mladší bratr seděl na místě spolujezdce a vyhlížel z okna na bungalov s dřevěnou verandou a převislým štítem. Jejich rodinný dům.

„Už ne,“ ujistil ho Gray. „A nezmiňuj se o tom tátovi. Z Alzheimeru je už tak dost paranoidní.“

„To není zase taková změna oproti původnímu stavu...,“ zahučel Kenny tiše a kysele.

Gray ho sežehl pohledem. Vyzvedl svého bratra na letišti. Kenny přiletěl ze severní Kalifornie a měl zarudlé oči od pásmové nemoci – nebo možná od příliš mnoha panáků ginu v první třídě. Momentálně Grayovi připomínal jejich otce, zejména alkoholovým dechem.

Gray zajel se starým thunderbirdem do garáže – přitom zahlédl v zrcátku svoji tvář. Oba bratři měli brunátnou velšskou pleť a tmavé vlasy jako jejich otec, ale Gray si vlasy stříhal nakrátko, zatímco Kenny si je stahoval do ohonu, který vypadal nepatřičně i u někoho, komu ještě nebylo třicet. Všechno ještě zhoršovaly jeho maskáčové šortky a volné tričko s logem surfovací společnosti. Kenny byl softwarový odborník u jedné firmy v Palo Altu a takhle podle všeho vypadal jeho pracovní oděv.

Gray vystoupil z vozu a snažil se potlačit svoje podráždění. Celou cestu sem Kenny neustále telefonoval a vyřizoval záležitosti na opačném pobřeží. Sotva na Graye promluvil, jako kdyby byl jenom nějaký šofér.

Jako kdybych taky neměl jinou práci.

Poslední měsíc odsunul vlastní život na vedlejší kolej, aby se vypořádal s matčinou smrtí a pokračujícím duševním úpadkem otce. Kenny přiletěl na pohřeb a slíbil, že se zdrží aspoň týden a pomůže se zařizováním všech možných věcí, ale po dvou dnech ho jakási naléhavá situace ve firmě

odvolala zpátky na opačný konec země a všechno zůstalo na Grayovi. Svým způsobem by bylo jednodušší, kdyby se Kenny vůbec neobtěžoval přijet. Nechal za sebou chaotickou záplavu pojišťovacích formulářů a listin týkajících se ověření poslední vůle, kterou musel Gray řešit.

To se dnes změnilo.

Po dlouhém, vzrušeném telefonátu Kenny souhlasil, že přijede znovu. Otec trpěl pokročilou formou Alzheimerovy choroby a náhlá manželčina smrt jeho stav výrazně zhoršila. Tři týdny strávil v nemocnici, ale včera večer se vrátil domů a Gray po dobu tohoto kritického přechodu potřeboval pomoc dalšího páru rukou. Kenny si nastřídal dostatek dovolené, aby se mohl zdržet dva týdny, a Gray ho tentokrát nehodlal pustit ani o den dříve.

Sám si vzal měsíční volno, takže měl za týden nastoupit na ústředí Sigmy. Předtím navíc ještě potřeboval pár dní, aby si dal do pořádku vlastní byt, a bratrův příjezd se mu hodil.

Kenny vytáhl ze zavazadlového prostoru svoje tašky, ale dlaň nechal položenou na chromované karosérii. „A co tátovo auto? Můžeme ho klidně prodat. Už přece nebude řídit.“

Gray si dal klíčky do kapsy. Klasický thunderbird – černý jako havran, s interiérem potaženým červenou kůží – byl otcovou chloubou. Však měl taky Pierce starší plno starostí s jeho restaurováním: pracně do něj sehnal nový karburátor, svíčky i elektrický sytič.

„Auto zůstane tady,“ řekl Gray. „Podle tátova neurologa ho máme udržovat v co nejstabilnějším prostředí a zachovávat známé návyky. Kromě toho, i když s ním nemůže jezdit, může se v něm aspoň vrtat.“

Gray zamířil k domu, než Kenny stačil přijít s dalším nápadem, která z tátových věcí by se dala prodat. Nenabídl ani pomoc s odnášením bratrových zavazadel. V poslední době toho musel unést až až.

Kenny ale ještě neskončil. „Jestli máme všechno udržovat tak, jak to bylo, a předstírat, že se nic nezměnilo, tak co tu vlastně dělám?“

Gray se k němu prudce otočil s rukou sevřenou v pěst. Měl sto chutí ji použít. „Protože jsi jeho syn – a je nejvyšší čas, aby ses podle toho choval.“

Kenny ho propaloval zlostným pohledem, který Grayovi připomněl jejich otce. Až příliš často u něj vídal stejný vztek, zejména v poslední době, kdy postupující demence a strach z ní zvyšovaly jeho útočnost. Ne že by agresivita byla u Grayova otce něčím novým. Vždycky to byl tvrdý chlap, který dříve pracoval na texaské ropné věži, dokud při jedné nehodě nepřišel o většinu levé nohy a veškerou hrdost. Tato nehoda udělala z nafaršského odborníka muže v domácnosti. Těžce na něj doléhalo, že musí

vychovávat dva chlapce, zatímco jeho žena chodí do práce. Vynahrazoval si to tím, že vedl domácnost jako vojenský tábor. A Gray, stejně tvrdohlavý jako jeho otec a rozený rebel, si to nehodlal nechat líbit. Jednoho dne, když mu bylo osmnáct, si jednoduše sbalil ranec a vstoupil do armády.

Smířila je až jeho matka, jakožto příslovečný tmel rodiny.

Jenže teď byla po smrti.

Co si bez ní počnou?

Kenny nakonec zvedl tašku a protáhl se kolem Graye. Přitom zamumlal poznámku, o níž věděl, že tne do živého. „Aspoň nejsem odpovědný za mamčinu smrt.“

Před měsícem by taková věta srazila Graye na kolena, ale po nařízených návštěvách u psychiatra – ne že by se dostavil na všechna domluvená sezení – ho bratrovo obvinění jen přimrazilo na místě. Jejich matku zabila past určená pro Graye. Psychiatr použil obrat *vedlejší ztráty*, aby otupil Grayovy výčitky.

Na pohřbu však byla rakev zavřená.

Ani teď se ještě nedokázal postavit té bolesti čelem. V provozu ho udržovalo jen odhodlání odhalit a zničit tajemnou organizaci, která za touto chladnokrevnou vraždou stála.

A tak se i teď otočil a pomalu vykročil.

Nic jiného zatím dělat nemohl.

22.58 SEYCHELSKÉHO ČASU

NA PALUBĚ JACHTY ZAKOTVENÉ U SEYCHELSKÉHO SOUOSTROVÍ

Něco ji vytrhlo ze spánku.

Amanda si reflexivně přejela dlaní po břicho, aby se ujistila, že je všechno v pořádku. Nebyla to křeč? Ve třetím trimestru se vždycky jednalo o první myšlenku, o mateřský instinkt ochraňovat nenarozené dítě. Ale v břicho ji nic nebolelo, cítila jen obvyklý tlak na močový měchýř.

I tak se po dvou potratech nedokázala hned uklidnit. Snažila se utěšit tím, že o první dvě děti – chlapečka a holčičku – přišla už během prvního trimestru.

Končím třicátý šestý týden. Všechno je v pořádku.

Zvedla se na loket. Její manžel tiše chrápal vedle ní na velké posteli v hlavní kajutě luxusní jachty. Jeho tmavá pleť jasně kontrastovala s bílým

saténovým polštářem. Manželovo svalnaté tělo a mužné strniště na tvářích a na bradě ji přece jen trochu ukonejšily. Byl jako Michelangelův *David* vytesaný z černé žuly. Přesto nedokázala zcela potlačit neklid a vztáhla ruku k jeho rameni. Nechtěla ho budit, ale potřebovala, aby ji objal.

Její rodiče – s aristokratickými předky sahajícími mnoha generacemi do historie amerického Jihu – nesouhlasili se sňatkem příliš ochotně. Manželství však nakonec rodině pomohlo. Amanda byla modrooká plavovláška, vyrůstající ve světě plesů a privilegií; on měl černé vlasy i oči a tmavou pleť a zocelilo ho drsné dětství prožité na ulicích Atlanty. Jejich nezvyklé spojení se stalo symbolem tolerance, jemuž však stále chyběl jeden klíčový prvek: dítě.

Po letech marných pokusů o početí se vzhledem k problémům s manžellovou plodností uchýlili k oplodnění ve zkumavce s použitím spermatu od dárce. Při třetím pokusu, po dvou potratech, konečně uspěli.

Znovu si ochránářsky položila dlaň na břicho.

Čekala chlapce.

A pak začaly její potíže. Před týdnem obdržela záhadný vzkaz s varováním, aby utekla a neřekla o tom nikomu z rodiny. Dopis naznačoval důvod, ale předkládal jen málo podrobností – přesto to stačilo, aby poslechla.

Z paluby k ní dolehlo hlasité zuchnutí. Posadila se a napjala uši.

Její manžel se překulil na bok a rozespale si promnul oko. „Co se děje, miláčku?“

Zavrtěla hlavou a zvedla ruku, aby zmlkl. Byli přece tak opatrní, zametli za sebou všechny stopy. Objednali si soukromá letadla, cestovali pod různými falešnými jmény a před týdnem přistáli na druhém konci světa, na letištní dráze ostrůvku Assumption patřícího k Seychelskému souostroví. Několik hodin poté se nalodili na soukromou jachtu a vypluli mezi ostrovy, které se táhly ve smaragdovém oblouku uprostřed azurového moře. Amanda chtěla být v co největší izolaci, daleko od všetečných pohledů – ale zároveň blízko seychelskému hlavnímu městu Victoria pro případ těhotenských komplikací.

Jejich tváře po příletu viděli jen kapitán jachty a dva členové posádky a nikdo z nich neznal jejich pravá jména.

Připadalo jí to jako dokonalý plán.

Dolehly k ní tlumené hlasy. Nerozeznala slova, ale slyšela drsnou výhrůžku – pak zazněl výstřel, jasný a pronikavý jako úder do činelů.

Rozbušilo se jí srdce.

Ted' ne. Ne, když jsme tak blízko.

Mack, oblečený jen do dlouhých trenýrek, vyskočil z postele. „Zůstaň tady, Amando!“ Z horní zásuvky nočního stolku vytáhl velkou černou automatickou pistoli, s níž léta sloužil jako charlesterský policista. Ukázal ke koupelně. „Schovej se tam.“

Pobledlá Amanda vstala. Strachem se jí podlomily nohy a zapotácela se pod tíhou břicha.

Mack přeběhl ke dveřím a vyhlédl kukátkem. Uchláčený je pootevřel natolik, aby vyklouzl ven, a tiše je za sebou zavřel – ještě předtím ale Amandě udělal poslední pokyn: „Zamkni.“

Amanda poslechla a rozhlédla se po nějaké zbrani. Našla jen nožík na vykraiování ovoce, který jim do kajuty donesli ráno. Rukojeť byla ještě lepkavá od šťávy z papáji. S nožem v ruce se přesunula ke koupelně, ale zastavila se na prahu. Nemohla jít dovnitř. Odmítala se uzavírat v tak těsném prostoru.

Práskly další výstřely, doprovázené výkřiky a kletbami.

Klesla na kolena. V jedné ruce svírala nůž a druhou si podpírala břicho. Její úzkost dosáhla k dítěti uvnitř. Cítila slabé kopnutí.

„Nedovolím, aby ti ublížili,“ zašeptala svému chlapci.

Nad hlavou jí dusaly kroky pobíhající sem a tam.

Vzhlédla ke stropu a pokoušela se odhadnout, co se děje nahoře. Kolik útočníků je napadlo?

Od dveří zaznělo opatrné zaškrábání a někdo tiše zaklepal.

Přeběhla ke dveřím a podívala se kukátkem. Mack na ni kývl a rychle se ohlédl do chodby. Našel únikovou cestu z jachty, nebo ji jen ze zoufalství přišel bránit sem?

Otupěle odemkla a chystala se otevřít, ale dveře se najednou rozletěly. Šokovaně uskočila. Do místnosti vpadl vysoký černochoch s nahou hrudí – ale nebyl to její manžel.

V pravé ruce držel za hrdlo Mackovu hlavu a po předloktí mu stékala lesklá krev. V druhé ruce třímал neméně krvavou mačetu. Vycenil na ni bílé zuby jako žralok – jeho žert ho zjevně pobavil.

V hrůze před ním ustoupila; úplně zapomněla na miniaturní nůž.

Kolem netvora prošla další postava. Běloch v dokonale ušitém bílém obleku, s černými vlasy a tenkým knírkem nad ještě tenčími rty. Byl tak vysoký, že musel při vstupu do místnosti sklonit hlavu. Taky se usmál, ale omluvně, jako kdyby ho rozvernost jeho společníka zahanbovala.

Pronesl několik příkrých slov v jakémsi africkém nářečí. Zjevně šlo o výtku.

Černoch pokrčil rameny a hodil hlavu Amandina manžela na postel.

„Musíme jít,“ řekl muž v obleku s aristokratickým britským přízvukem, jako kdyby ji zval na večírek.

Amanda se nehýbala – nemohla se pohnout, ani kdyby chtěla.

Brit si povzdychl a pokynul svému společníkovi.

Černoch ji neurvale chytil za loket a vytáhl ji ze dveří. Brit je následoval krátkou chodbou a po schůdkách nahoru na záď lodě.

Tam se Amandě naskytl další hrůzyplný pohled.

Na palubě ležel v tratolišti krve kapitán spolu s oběma členy posádky a dvěma cizími muži. Útočníci byli zastřeleni, posádka jachty měla brutálně podřezaná hrdla.

Zbývající násilníci se shromáždili na jachtě a na palubě otlučeného plavidla přivázaného k záďovému zábradlí. Několik jich prohledávalo jachtu a vynášelo bedny s vínem, pytle se zásobami a veškeré cennosti. Všichni měli černou pleť, někteří zohyzděnou rituálními jizvami. Mnozí nebyli starší než chlapci. Byli ozbrojeni mačetami, zastaralými samopaly a pistolemi.

Piráti.

V měsíčním světle a pod jasnou oblohou, na níž jihovýchodní pasáty rozptylovaly všechny mraky, se Amanda vzpamatovala ze šoku a místo toho ji zaplavilo zoufalství smíšené s výčitkami svědomí. Myslela si, že tady na Seychelách jsou dost daleko od Somálského poloostrova, aby byli v bezpečí před moderními piráty, kteří zamořují tyto vody.

Mýlila se.

Postrčili ji k přivázané pirátské lodi, stále v doprovodu toho Brita. V hlášení určených pro otce četla, že se na výnosném pirátském podnikání podílí i pár přistěhovalců z Evropy.

Podívala se na Brita a uvažovala, jak se mu podařilo dosáhnout toho, že na jeho bílém obleku neulpěla jediná kapka krve.

Všiml si jejího pohledu a otočil se k ní.

„Co ode mě chcete?“ zeptala se ho příkře. Najednou byla ráda, že žádné dokumenty na palubě neprozrazovaly její skutečnou totožnost. „Nejsem žádná celebrita.“

Brit sklopil před jejím ocelovým odhodláním oči – ale nikoliv studem nebo lítostí. „Nechceme vás.“ Zahleděl se jí na břicho. „Ale vaše dítě.“

Gray si opřel tašku s nákupem o bok a otevřel zadní vchod do domku rodičů. Jako první ho zasáhla vůně pečeného koláče a skořice. Cestou z tělocvičny dostal textovku od Kennyho, aby přinesl vanilkovou zmrzlinu a pár dalších věcí k první rodinné večeři od matčiny tragické smrti.

Na plotně stál velký hrnec boloňské omáčky a ve dřezu z cedníku odkapávaly právě uvažené špagety. Grayovu pozornost přilákalo hlasité zabublání od plotny. Nehlídaná omáčka se vařila, přetékala přes okraj hrnce a při kontaktu s plamínky plynu syčela.

Něco se dělo.

Grayovo podezření se potvrdilo, když z vedlejší místnosti zazněl řev: „*KDE JSOU MOJE KLÍČKY?*“

Gray položil nákup na kuchyňskou linku, vypnul sporák a zamířil přes jídelnu do obývacího pokoje.

„*NĚKDO MI KRADE AUTO!*“

Nábytek byl uspořádán kolem kamenného krbu, momentálně chladného. Grayův otec v křesle u okna vypadal jako kostlivec potažený kůží. Klečela u něj drobná žena s hnědošedým mikádem a v modré ošetrovatelské uniformě, držela ho za ruku a snažila se ho uklidnit.

Mary Benningová byla zdravotní sestra z oddělení pro poruchy paměti. Grayův otec si ji během hospitalizace oblíbil a Grayovi se ji podařilo najmout, aby tu sloužila jako noční ošetrovatelka a byla po ruce v době, kdy jeho otec míval největší problémy. Kenny měl podle plánu dohlížet na otce přes den, dokud Gray s Mary nevyberou druhou ošetrovatelku. Bude to drahé, ale ředitel Crowe zařídil odpovídající kompenzace za smrt Grayovy matky, které pomohou pokrýt náklady a umožní Grayovu otci žít ve vlastním domě.

„Pusť mě, Harriet!“ Otec vyškubl ruku z Maryina sevření, div přitom neuhodil Kennyho loktem do nosu.

Mary nespouštěla dlaň z jeho kolena a chlácholivě ho stiskla. „To jsem já, Jacku. Mary.“

Podíval se na ni a obličejem mu proletěl zmatený výraz. Pak mu poklesla ramena – vzpomněl si.

Mary se ohlédla na Graye. „Váš otec viděl, jak přijíždíte s nákupem. Poznal svoje auto, polekal se a trochu to popletl. Bude v pořádku.“

Kenny se přepadle narovnal. Takhle tátu ještě neviděl. Otřeseně se obrátil k odchodu.

Jeho pohyb přilákal pacientovu pozornost. Otec se podívil: „Ty jsi tady, Kenny?“

Kenny nevěděl, co říct – otcova dřavá paměť ho pořád ohromovala.

Mary mu přispěchala na pomoc. Neskrývala pravdu, jen Grayova otec znovu pohladila po koleně. „Je tady celý den, Jacku.“

Otec pátravě přenesl pohled z jednoho na druhého a opřel se. „No jo, to je fakt... Už si vzpomínám...“

Ale vzpomněl si opravdu? Nebo to jen říkal, aby budil zdání normalnosti?

Kenny se šokovaně podíval na Graye.

Vítej v mém světě.

„Radši vám půjdu dodělat večeri,“ řekla Mary, vstala a oprášila si koleno.

„A já si půjdu vybalit věci,“ řekl Kenny. Očividně chtěl co nejrychleji zmizet z pokoje.

„To je dobrý nápad. Nezapomeň se umýt,“ obrátil se k němu otec s náznakem někdejší suverenity. „Tvůj pokoj je nahoře...“

„Já jsem nezapomněl, kde je,“ skočil mu Kenny do řeči, aniž by si uvědomoval necitlivost takové poznámky před osobou trpící Alzheimerem.

Otec ale jen spokojeně přikývl.

Když Kenny odešel, otec si zřejmě poprvé všiml, že před ním stojí Gray. Zmatek z jeho tváře vyprchal a nahradila ho stopa staré zlosti. Trvalo mu téměř dva týdny, než si konečně připustil a zapamatoval manželčinu smrt, takže pro něj byla její ztráta stále čerstvá. A taky znal důvod její smrti. Na ten nikdy nezapomněl. V následujících týdnech prožili několik ošklivých chvil, ale co mohl kdokoliv z nich dělat? Žádná slova ji nepřivedou zpátky.

Zaklepání od vchodových dveří všechny polekalo. Gray ztuhl – v poslední době očekával to nejhorší.

Kenny, který už byl na cestě k předním schodům, otevřel.

Na verandě stála štíhlá postava v černých kožených kalhotách, volné motorkářské bundě a kaštanové blůze. Pod paží držela helmu.

Při pohledu na ni se část Grayových obav rozptýlila. „Co tady děláš, Seichan?“

Jeho otec mu rychle skočil do řeči. „Nenechávej stát dámu na prahu, Kenny!“ Mávl na Seichan, ať jde dál. Ztrácel sice paměť, ale pořád dovedl ocenit, když mu do domu zavítala pohledná žena.

„Děkuji, pane Pierci.“ Seichan vešla. Pohybovala se s elegancí kočkovité šelmy, samé šlachy, svaly a ladné křivky. Přejela Kennyho hodnotícím pohledem, ale ať už na něm viděla cokoli, neohromilo ji to.

Následně se zadívala na Graye a její pohled ztvrdl – nikoliv zlostí, spíš ochránářským pudem. Skoro spolu nemluvili od té chvíle před třemi týdny, kdy se políbili a složili slib. Nešlo o nic romantického, jen o ujištění, že mu Seichan pomůže odhalit osoby odpovědné za matčinu smrt.

Gray si přesto pořád vzpomínal na měkkost jejích rtů.

Bylo za tím něco víc, nějaký dosud nevyřčený příslib?

Než o tom mohl zauvažovat víc, jeho otec ukázal ke stolu. „Právě se chystáme usednout k večeři. Nepřipojte se k nám?“

„To je od vás velice laskavé,“ odpověděla Seichan prkenně, „ale nezdržím se dlouho. Jenom si potřebuji promluvit s vaším synem.“

Mandlové oči, prozrazující její eurasijský původ, se upřely na Graye.

Něco se dělo.

Seichan původně pracovala jako nájemná vražedkyně pro tajnou zločineckou organizaci zvanou Bratrstvo, odpovědnou za smrt Grayovy matky. Skutečná podstata i cíle organizace zůstávaly neznámé i jejím vlastním agentům. Bratrstvo operovalo prostřednictvím jednotlivých buněk, které působily zcela nezávisle, bez celkového přehledu. Seichan se nakonec obrátila proti bývalým zaměstnavatelům a nechala se najmout ředitelem Crowem jako dvojí agentka. Její podvod však nezůstal Bratrstvu utajen a teď ji stíhali bývalí zaměstnavatelé i zahraniční zpravodajské služby. Painter ji přiřadil ke Grayovi, a Gray za ni tedy nesl odpovědnost.

Možná mezi nimi bylo něco víc.

Přistoupil k ní. „Co se stalo?“

Tiše odpověděla: „Volal mi ředitel Crowe. Přijela jsem rovnou sem. U Seychel došlo k únosu. Somálští piráti unesli významného amerického občana. Painter se ptá, jestli jsi připravený na další misi.“

Gray se zamračil. Proč se Sigma zabývala obyčejným únosem? Existovala řada policejních a námořních úřadů, které měly na starosti takové zločiny. Sigma Force – tvořená bývalými vojáky Speciálních sil, kteří prošli dodatečným výcvikem a vystudovali různé vědecké obory – byla tajnou složkou DARPY, Úřadu pro výzkum pokročilých obranných projektů, a měla za úkol bránit světovým hrozbám, ne zachraňovat unesené osoby.

Seichan vycítila jeho zmatek a zahleděla se mu do očí. Zjevně věděla víc, než byla ochotná sdělovat před ostatními. Dělo se něco velkého. Grayovi se rozbušilo srdce.

„Spěchá to,“ dodala. „Jestli pojedáš, musíme hned vyrazit na letiště. Vyzvedne nás Kowalski. Můžeme se zastavit u tebe v bytě. Všechny informace dostaneme cestou.“

Gray se podíval ke křeslu před krbem. Jeho otec slyšel, o čem si povídali, a teď sledoval svého syna.

„Jeď,“ řekl. „Odveď svoji práci. Mám tu dost pomocníků.“

Graye tento nevrlý souhlas potěšil – doufal, že představuje aspoň malé odpuštění. Další otcova slova, hořká a příkrá, ale tuto naději pohřbila.

„Kromě toho, čím méně tě teď uvidím, tím líp.“

Gray se zapotácel a Seichan ho chytila za loket, jako kdyby ho chtěla podepřít. Sílu mu však dodalo hlavně teplo její dlaně a prostý lidský dotyk. Jako ten polibek před třemi týdny.

Objevila se Mary s utěrkou v ruce. I ona slyšela otcovu poznámku a soucitně se na Graye podívala. „Mám to tady pod kontrolou. Vezměte si nějaký čas sám pro sebe.“

Mlčky jí poděkoval a nechal se od Seichan vyvést na verandu. Palčivě toužil po tom, aby se nějak rozloučil s otcem, ale nenacházel slova.

Než si uvědomil, co se vlastně děje, ocitl se na schodech před verandou. Zastavil se a zhluboka se nadechl.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Seichan.

Gray si prohrábl vlasy. „Musím být.“

Nespouštěla z něj oči, jako by v jeho tváři hledala pravdivější odpověď.

Od chodníku zakvílely pneumatiky – právě dorazil jejich odvoz. Oba se otočili k černému SUV, které prudce zabrzdilo před domem. Postranní okénko sjelo dolů a ven se vyvalil oblak dýmu. Hned za ním se vynořila gorilí hlava žmoulající v koutku úst nedopalek doutníku.

„Tak jdete nebo ne?“ zavolal na ně Kowalski stroze.

Jakkoliv šel Grayovi někdy na nervy, ještě nikdy ho neviděl raději. Sešel ze schodů, ale vtom za ním vyběhl Kenny a zastoupil mu cestu.

„Teď nemůžeš odjet. Co mám dělat?“

Gray trhl palcem k domu. „Jsi na řadě. Co myslíš, že jsem celou tu dobu dělal já?“

Obešel svého zaraženě koktajícího bratra a vydal se k čekajícímu autu.

Seichan kráčela vedle něj ke své motorce – už si nasadila helmu.

„Koho k nám ještě přidělili?“ zeptal se Gray.

„Máme vyzvednout další dva členy týmu, ale ti jsou už v cílové oblasti.“

„Kdo to je?“

Po rtech jí přeletěl náznak úsměvu, který vzápětí zakryl průzor helmy a zpoza něj se ozvala pobavená odpověď: „Doufám, že jsi očkovaný proti vzteklině.“

2. kapitola

1. ČERVENCE, 18.32 VÝCHODOAFRICKÉHO ČASU TANZANIE

Varovalo ho tiché zavrčení.

Už tak napjatý Tucker Wayne se přitiskl k cihlové zdi úzké uličky a vklouzl do hlubšího stínu u dveří. Před hodinou si všiml, že ho někdo zpovzdálí sleduje, ale podařilo se mu ho setřást v bludišti postranních, křivolakých uliček a průchodů, které vytvářely tuto omšelou čtvrt Zanzibaru.

Kdo ho našel?

Zády se tiskl k vyřezávaným dřevěným dveřím. Hodlal zůstat v anonymitě. Do třicátin mu chyběl ještě rok a poslední tři roky se toulal po světě. Před dvěma týdny připlul k souostroví Zanzibar u východního pobřeží Afriky. Už samotné jméno Zanzibar vyvolávalo představu jiné doby a jakési tajemné, bájně země. Země, kde se dalo zmizet a kde nikdo nekladl všetečné otázky.

Zdejší obyvatelé dobře věděli, že se přílišná zvědavost nevyplácí.

I tak se tu po něm často ohlíželi, a ne proto, že byl běloch. Starobylý přístav Zanzibar zůstával křižovatkou pro lidi všech ras a barev pleti. A po roce stráveném cestováním po Africe měl kůži opálenou do odstínu místních pouličních obchodníků s kořením ve starém Kamenném městě. Taky se mohl pochlubit vysokou svalnatou postavou rozehrávače v americkém fotbalu a z jeho očí vyzařovala tvrdost, která nutila všechny zvědavce, aby rychle odvrátili pohled jinam.

Největší pozornost k němu poutalo něco jiného, nebo spíš někdo jiný. O stehno se mu otřel Kain – už nevrčel, ale pořád měl zježenou srst na hřbetě. Tucker položil svému psovi na bok dlaň, ne aby ho uklidnil, ale aby mu v případě potřeby mohl dát signál. Byli společníci. Partneři. Kain byl něco jako Tuckerova prodloužená ruka.

Vypadal sice jako svalnatý, podsaditý německý ovčák, ale ve skutečnosti se jednalo o ovčáka belgického, takzvaného malinoise, s tmavou, z větší části vyloženě černou srstí, která se hodila k jeho tmavým očím.

Tucker cítil, jak se Kainovi pod jeho dlaní napínají svaly.

O půl bloku dál se zpoza rohu v panice vyřítila hubená postava. Mladík utíkal tak rychle, že nezvládl zatočit a narazil do protější zdi. Hned se ale vzpamatoval a vyběhl ulicí dál. Každou chvíli se ohlížel přes rameno. Tucker ho vmžiku zhodnotil pohledem a zvážil hrozící nebezpečí.

Zhruba dvacetiletý mladík, možná o něco mladší, indo-asijský míšenec, oči vytřeštěné hrůzou, paže i obličej vychrtlé – od drogové závislosti nebo podvýživou?

Uprchlík si svíral pravý bok, ale nedařilo se mu zakrýt rudou skvrnu, která rychle prosakovala bílým tričkem. Kromě pleskání bosých nohou Kaina na mladíkův příchod určitě upozornil i pach čerstvé krve.

Tucker už se chystal vykročit ze zastíněného dveřního prostoru, aby mladíkovi pomohl, ale tlak na stehno se zvýšil a zadržel ho na místě.

O zlomek vteřiny později se objevil důvod. Zpoza rohu vyběhla trojice mohutných mužů, Afričanů s rituálně potetovanými obličejí. V rukách drželi mačety a běželi vedle sebe, ve formaci zkušených lovců.

Mladík si jich taky všiml a pokusil se ještě zrychlit, ale ztráta krve a vyčerpání si vybíraly svou daň. Po několika krocích zakopl a upadl. Ačkoliv tvrdě narazil hlavou na dláždění, nevydal ani hlásku, žádné zaskučení ani výkřik. Byl smířený s osudem.

To vylákalo Tuckera z úkrytu víc než cokoliv jiného.

A ještě pravidlo, které mu vštípil dědeček: *Tváří v tvář nelidskosti dobrý člověk protestuje – ale skvělý člověk jedná.*

Tucker poklepal třemi prsty Kainovi do boku – jednalo se o jasný signál. Braň.

Kain přeskočil ležícího mladíka a přihrčil se s vyceněnými zuby a zvednutým ocasem proti útočníkům. Ty jeho náhlé zjevení zarazilo – všichni tři se ohromeně zastavili, jako kdyby se před nimi zničehonic zhmotnil nějaký džin.

Tucker využil momentu překvapení a vyběhl ze stínů proti nejbližšímu protivníkovi. Stačilo ho chytit za zápěstí a udeřit loktem do brady – v další vteřině už Tucker svíral mužovu mačetu. Odstrčil omráčeného útočníka stranou a obrátil se k druhému, který už se proti němu rozmachoval svou zbraní. Tucker neuskočil, ale naopak se vrhl k němu, popadl ho za paži a uhodil ho rukojetí mačety do nosu.

Ozvalo se prasknutí kosti a z útočnickova nosu se vyřinula krev.

Muž ochabl, ale Tucker ho nepouštěl.

Koutkem oka zahlédl, jak třetí a největší protivník o dva kroky ustupuje a vytahuje z opasku pistoli. Tucker se k němu otočil, přičemž držel tělo

druhého muže jako štít. Prásklo několik výstřelů. Na tak malou vzdálenost provizorní štít nestačil – jedna ze střel proletěla krkem omráčeného útočníka a škrábla Tuckera na rameni.

Vtom se ozvalo zavřeštění.

Tucker odhodil tělo stranou a uviděl, že se střelci do zápěstí zakousl Kain. Pistole dopadla na dlažbu a muž se s očima vytřeštěnýma hrůzou pokoušel psa setřást. Kolem odletovaly kapky krve a slin.

Vtom si obr uvědomil, že v druhé ruce drží mačetu, a rozmáchl se k úderu.

„Pusť ho!“ vykřikl Tucker.

Kain okamžitě poslechl a dopadl zpátky na všechny čtyři. Útočník ale přesto s divokým řevem šel dolů. Kain nemohl uhnout včas.

Tucker neváhal.

S bušícím srdcem se vrhl pro ležící pistoli, zvedl ji ze země, překulil se přes rameno a namířil na protivníka. Byl však příliš pomalý.

Mačeta se zaleskla ve slunečních paprscích.

Práskl výstřel.

Útočník se zhroutil dozadu s roztráštěnou lebkou a ostří neškodně dopadlo na dlažbu. Tucker se podíval na svou pistoli. On přece nevystřelil.

Na konci ulice se objevila další trojice postav. Dva muži a žena. Byli sice oblečení jako civilisté, ale na první pohled se dalo poznat, že mají vojenský výcvik. Vůdce skupiny držel sig sauer, z jehož hlavně se kouřilo.

„Postarejte se o něj,“ řekl s lehkým texaským přízvukem a ukázal na krvácejícího mladíka. „Odvezte ho do místní nemocnice. Sejdeme se na plánovaném místě.“

Ani na vteřinu přitom nespouštěl oči z Tuckera. Podle nakrátko ostříhaných černých vlasů a ocelového pohledu jeho bouřkově šedých očí rozhodně patřil k armádě.

Přinejmenším v minulosti.

To nebylo dobré.

Nově příchozí přistoupil k Tuckerovi. Nedbal přitom na Kainovo hluboké zavrčení. Podal Tuckerovi ruku, aby mu pomohl vstát.

„Vás není snadné najít, kapitáne Wayne.“

Tucker potlačil překvapení. Nevšímal si nabízené ruky a vstal sám. „To vy jste mě sledovali?“

„A vy jste nás setřásl.“ V mužových očích se pobaveně zajiskřilo. „To není tak jednoduché. Už to samo o sobě dokazuje, že jste člověk, jakého potřebujeme.“

„Nemám zájem.“

Otočil se k odchodu, ale muž mu zastoupil cestu a namířil mu ukazovák na hrud', což Tuckera podráždilo ještě víc.

„Dejte mi minutu a vylechněte mě,“ řekl muž. „Pak si můžete jít.“

Tucker se podíval na namířený prst. Jediný důvod, proč mu ho nezlomil, spočíval v tom, že ten člověk před chvílí zachránil Kainovi život. Dlužil mu něco na oplátku – a minuta nebyla tak vysoká cena.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Prst se změnil v otevřenou dlaň. „Velitel Gray Pierce. Pracuji pro organizaci, která se jmenuje Sigma.“

Tucker se ušklíbl. „O té jsem nikdy neslyšel. Co tedy jste? Soukromá bezpečnostní služba? Nájemní žoldáci?“ Poslední slova pronesl s jasným pohrdáním.

Jiskry ve velitelových očích zažhnuly o něco jasněji. „Ne. Pracujeme pod záštitou DARPY.“ Spustil ruku.

Tucker se zamračil, ale ze zvědavosti poslouchal dál. DARPA patřila k americkému ministerstvu obrany. O co tu sakra jde?

„Možná bychom si o tom měli promluvit na nějakém klidnějším místě,“ navrhl velitel.

Jeho společníci mezitím zvedli zraněného mladíka, podepřeli ho mezi sebou každý pod jednou paží a začali se vzdalovat ulicí. Z oken a pootevřených dveří vykukovaly zvědavé tváře. Na rozích se objevily další postavy. Obyvatelé Zanzibaru si většiny zločinů nevšimli, ale střelba a krveprolití vždycky přiláká pozornost. Jakmile odejdou, místní lidé oberou mrtvolu o všechny cennosti a při případném vyšetřování budou všichni držet jazyk za zuby.

„O jednom takovém místě vím,“ odpověděl Tucker a vykročil.

18.44

Gray srkal horký čaj s kardamonem. Seděl s Tuckerem Waynem na ploché střeše, z níž byl výhled na Indický oceán. Nad hladinou se pohupovaly trojúhelníkové plachty starých dřevěných dhou, turistické jachty i velké nákladní lodě. Momentálně měli oba muži malou hotelovou restauraci sami pro sebe.

Před budovou se rozkládalo nevelké tržiště, z něhož k nim vzlínala vůně muškátového oříšku, skořice, vanilky, hřebíčku a bezpočtu dalších koření, jež kdysi k tomuto ostrovu lákala sultány a stála za rozvojem aktivního obchodu s otroky. Ostrov často měnil majitele i správce, což bylo zjevné

z jedinečné směsi maurských, arabských, indických a afrických zvyků. I samo město mělo mnoho tváří a nedalo se nikam zařadit.

Totéž bylo možné říct o muži, který seděl u úzkého stolku proti Grayovi. Gray postavil šálek na oprýskaný talířek. Vedle talířku ztěžka přistála velká moucha, přilákaná vůní sladkého čaje.

Gray se po ní ohnal, ale než jeho dlaň dopadla na stůl, kolem zápěstí se mu sevřely prsty a zastavily ho.

„Nedělejte to,“ řekl Tucker a mávnutím ruky mouchu zaplašil. Pak se znovu podíval k oceánu.

Gray si mnul zápěstí a sledoval, jak moucha líně odlétá, aniž by tušila, že jí právě někdo zachránil život.

Konečně si Tucker odkašlal. „Co ode mě chcete?“

Gray se znovu zaměřil na bezprostřední úkol. Cestou do Afriky si přečetl složku tohoto bývalého armádního rangera. Tucker byl vynikající psovod s vysoce nadprůměrnou emocionální empatií, která mu pomáhala v navazování vztahů se zvířaty, někdy až příliš pevných. Psychologické hodnocení připisovalo takový postoj traumatu prožitému v raném dětství. Tucker byl vychován v Severní Dakotě, kde ještě jako batole osiřel poté, co jeho rodiče zabil opilý řidič. Následně se o něj staral dědeček, který ale dostal infarkt, když bylo Tuckerovi třináct. Další roky prožil v pěstounské péči, dokud v sedmnácti nepožádal o předčasné zplnoletnění a nevstoupil do ozbrojených sil. Zdálo se, že si po takto turbulentním dětství rozvinul větší přichylnost ke zvířatům než lidem.

Gray měl ale pocit, že výsledky psychologických posudků a testů toho muže nemohou plně popsat. Ve své podstatě zůstával hádankou. Například proč tak náhle odešel ze služby a proč okamžitě po propuštění zmizel, ačkoliv získal řadu medailí včetně Purpurového srdce, které si vysloužil v jedné z nejúpornějších přestřelek v Afghánistánu – při operaci Anakonda v Takur Gharu.

Gray přešel rovnou k věci, protože jim docházel čas. „Kapitáne, během vojenské dráhy jste se specializoval na záchranu zajatců. Váš velící důstojník tvrdil, že jste byl nejlepší.“

Tucker pokrčil rameny.

„Vy a váš pes...“

„Kain,“ přerušil ho Tucker. „Jmenuje se Kain.“

Levé chlupaté ucho se při zvuku pánova hlasu pozvedlo. Belgický ovčák ležel zdánlivě ospale a uvolněně na zemi, ale Gray se tím nenechal oklamat. Kain měl čenich položený na Tuckerově botě a byl připraven

reagovat na sebemenší signál od svého partnera. Gray si přečetl i Kainovu složku. Pes rozuměl tisíci slovům a stovce gest. Ti dva si vytvořili těsnější vztah než manželé – a jako tým byli v terénu až děsivě výkonní, protože se mohli spolehnout na citlivější psí smysly a možnost pohybovat se na místech, kde by žádný člověk neuspěl.

Tyto schopnosti teď Gray potřeboval.

„Chceme vás na jednu akci,“ řekl. „Dostanete dobře zapláceno.“

„Promiňte, ale neměl bych zájem, ani kdybyste mi nabízeli veškeré zlato z Fort Knoxu.“

Gray byl na takovou odpověď připravený. „Možná, ale když jste odešel ze služby, ukradl jste vládní majetek.“

Tucker ho probodl ocelově tvrdým pohledem. Grayovi bylo jasné, že musí postupovat opatrně a pečlivě zvážit, jak vynese jediný trumf, který měl v ruce.

Pokračoval: „Výcvik vojenského psa stojí stovky tisíc dolarů a bezpočet hodin práce.“ Netroufal si sklopit oči ke Kainovi; upíral je stále na Tuckera.

„Ty hodiny jsem se mu věnoval já,“ odušil Tucker ponuře. „Cvičil jsem Kaina i Ábela. A podívejte, co se stalo s Ábelem. Tentokrát ho nezabil Kain.“

Gray četl syrové podrobnosti ve složkách – na toto minové pole se pouštět nehodlal. „I tak je Kain vládní majetek, součást armádní výzbroje. Jestli se zúčastníte této akce, bude váš, po právu a jednou provždy.“

Tucker se znechuceně ušklíbl. „Kaina nikdo nevlastní, veliteli. Americká vláda ani Speciální síly. Dokonce ani já.“

„Rozumím, ale taková je naše nabídka.“

Tucker ho chvíli propaloval pohledem, ale pak se opřel a založil si ruce na prsou. Jeho postoj byl jasný: k ničemu se nezavazoval, jen byl ochoten naslouchat dál. „Znovu se ptám, k čemu mě potřebujete.“

„K záchraně zajatce.“

„Kde?“

„V Somálsku.“

„Koho?“

Gray si zamyšleně prohlížel svého společníka. Informaci, kterou se mu chystal svěřit, znalo jen pár vysoce postavených lidí ve vládě. Když se sám dozvěděl pravdu, šokovalo ho to. Kdyby ji nějakým způsobem zjistili únosci...

„Koho?“ naléhal Tucker.

Kain zřejmě vycítil rostoucí podrážděnost svého partnera, protože tiše zavrčel, aby dal najevo vlastní nespokojenost.

Gray odpověděl oběma. „Potřebujeme, abyste nám pomohli zachránit prezidentovu dceru.“

3. kapitola

1. ČERVENCE, 11.55 VÝCHODNÍHO ČASU
WASHINGTON, D. C.

Ted' mohla začít skutečná práce.

Ředitel Painter Crowe čekal na nejnižším podlaží Západního křídla, až se generální štáb vylidní. Jednotliví účastníci setkání odcházeli v pečlivě naaranžované choreografii, která určovala, kdo místnost opustí jako první, kdo komu kývne na pozdrav, kdo odejde sám a kdo ve skupině.

Painterovi se z toho málem točila hlava.

Strávil celou tříhodinovou strategickou poradou usazený stranou, v blízkosti nejužšího vedení Bílého domu. Vrchní důstojníci zaujali místa v polstrovaných kožených křeslech kolem hlavního konferenčního stolu – patřil mezi ně náčelník generálního štábu, poradce pro národní bezpečnost, šéf ministerstva vnitřní bezpečnosti a ministr obrany spolu s několika dalšími. Jednalo se o uzavřenou schůzku: žádní asistenti, zástupci ani tajemníci, jen ti nejdůležitější představitelé státní moci. Přístup nebyl povolen dokonce ani zdejší ochrany, která tu jinak hlídala dvacet čtyři hodin denně.

Tajné informace, které se zde probíraly, byly určeny co možná nejmenšímu počtu uší.

Na začátku jednání Paintera představili jako zástupce DARPY, nad čímž několik lidí povytáhlo obočí, zejména ministr obrany. Painter, který si pro tuto příležitost vzal konzervativní oblek, byl o deset let mladší než kdokoli jiný v místnosti a černou barvu jeho vlasů narušoval jen jediný bílý pramen za uchem jako zastrčené ptačí pero připomínající Painterův částečný indiánský původ.

Nikdo se nezeptal, proč prezident povolal na tuto schůzku i jeho. Jen málokdo věděl o existenci Sigmy, natož o její úloze v celé situaci.

Tak to prezident chtěl.

Painter tedy tiše seděl v jednom z křesel pro méně důležité účastníky mimo hlavní stůl, sledoval jednání a občas si zapsal nějakou poznámku – buď přímo do paměti, nebo do laptopu.

Prezident James T. Gant svolal ranní poradou, aby probral nejnovější

informace o únosu jeho pětadvacetileté dcery Amandy Gant-Bennettové. Od půlnočního útoku na jachtu uplynulo dvacet hodin. Kapitánovi se podařilo odvysílat signál SOS a dokonce i vyřadit z činnosti motory, než útočníci povraždili celou posádku včetně Amandina manžela. Na několika nástěnných monitorech byly promítnuty hrůzné fotografie z místa činu.

Painter sledoval prezidentův výraz: bolestně svraštělé koutky očí, zaťaté čelistní svaly i pobledlý obličej. Všechno to vypadalo skutečně – zdálo se, že se otec opravdu bojí o osud své dcery.

Jisté detaily však nedávaly smysl.

Jako třeba proč Amanda cestovala na falešný pas.

Tato okolnost je při pátrání po unesené dívce připravila o několik kriticky důležitých hodin. Po zachycení signálu SOS seychelská pobřežní hlídka okamžitě ohlásila pirátský útok s tím, že se k němu připletli američtí občané, ale až po odebrání otisků prstů z hlavní kajuty byl ve Spojených státech vyhlášen poplach – oběti byly identifikovány jako prezidentova dcera s manželem.

Kvůli tomuto zmatku ztratili několik hodin.

A zdržení mohlo stát unesenou dívku život.

James Gant si u dveří dlouze potřásl rukou s posledním odcházejícím účastníkem schůzky. Jednalo se o vřelé gesto, důvěrné jako objetí. „Díky, Bobby, že jsi popohnal NRO, aby přesunuli nad oblast satelit.“

Bobby byl ministr zahraničí Robert Lee Gant, prezidentův starší bratr. Měl hladce oholenou tvář, šedivé vlasy a oříškově hnědé oči – šlo o zkušeného státníka, který nedávno oslavil šestašedesáté narozeniny. Nikdo nepochyboval o tom, že si svou pozici zasloužil – ani opoziční komentátoři neobviňovali prezidenta z protežování příbuzných. Robert Gant sloužil ve třech administrativách obou stran politického spektra. Ke konci osmdesátých let byl velvyslancem v Laosu a významně se podílel na znovunavázání diplomatických styků s Kambodžou a Vietnamem v devadesátých letech.

A nyní s nemenší sebejistotou sloužil pod svým bratrem.

„Neboj, Jimmy. NRO během hodiny převede satelit na geostacionární dráhu nad somálským pobřežím. Prohledáme každý kout a najdeme ji.“

Prezident přikývl, ale zdálo se, že ho bratrův slib nepřesvědčil.

Po ministrově odchodu Painter osaměl s vůdcem svobodného světa. Prezident si prohrábl prošedivělé vlasy a promnul si strniště na bradě. Nespál od chvíle, kdy se dozvěděl o únosu své dcery. Pořád měl na sobě totéž oblečení, jen si sundal sako a vyhrnul rukávy košile. Chvilku nehybně stál, ponořený do myšlenek, ale nakonec svěsil ramena a ukázal k druhým dveřím.

„Pojďme z téhle zatracené kůlny,“ řekl. Kůlna byla přezdívkou generálního štábu. V soukromí se zvýraznil jeho karolínský přízvuk. „Vedle budeme mít větší klid.“

Painter ho následoval do menší místnosti. Ani zde nechyběl konferenční stůl, ale byl menší a přiléhal ke stěně se dvěma videomonitory.

Prezident s těžkým povzdechem klesl na jedno z křesel, jako kdyby mu na ramenou spočívala tíha celého světa. A Painter si dovedl představit, že to tak někdy opravdu bývá. Jenže dnes to bylo ještě horší.

„Posaďte se, řediteli.“

„Děkuji, pane prezidente.“

„Říkejte mi Jimmy. Všichni přátelé mi tak říkají. A vy jste momentálně můj nejlepší přítel, protože máte nejlepší šanci najít mou dceru a vnuka.“

Painter si pomalu, ostražitě sedl. Cítil, že část tíhy světa nyní doléhá i na jeho bedra. Prezident se zmínil o další komplikaci: Amanda je těhotná, ve třetím trimestru.

Co tedy dělala na Seychelách a proč cestovala na falešný pas?

Prezident na něj upřel své ledově modré oči. Vyzařovala z něj takřka hmatatelná síla osobnosti. „V minulosti mi Sigma zachránila život.“

To byla pravda. Jednalo se o jeden z důvodů, proč byl Painter prezidentem přizván k účasti na pátrání.

„Potřebuji další zázrak, řediteli.“

Očividně chápal vážnost situace. Somálští piráti prozatím netušili, kdo jim padl do rukou. Amanda pro ně byla jen další americké rukojmí. Jestli ale odhalí její pravou totožnost, zpanikaří a zabijí ji, hodí její tělo do nejbližší řeky plné krokodýlů a umyjí si nad celou situací ruce. Nebo ji schovalí do nějaké bohem zapomenuté díry tak dobře, že se ji nikdy nepodaří zachránit, a zvýší svoje požadavky – i v případě jejich splnění však hrozilo, že ji zabijí. Šéf ministerstva vnitřní bezpečnosti dnes přišel s třetí, neméně mrazivou možností: že ji prodají nějaké nepřátelské vládě, která ji využije jako páku při vyjednávání s USA.

Cíl byl tedy jasný: *Najít Amandu, než únosci zjistí pravdu.*

„Co říkáte dnešní schůzce?“ zeptal se prezident.

„Váš tým pokrývá všechny aspekty. Postupoval bych stejně. Přesunout do oblasti oddíl jednotky zvláštních sil a být připraven bezodkladně udeřit. Koordinovat postup s agenty CIA na Somálském poloostrově. Ale než dostaneme ze satelitu snímky somálského pobřeží, operujeme naslepo.“

Vzhledem ke znalosti doby útoku se jim podařilo získat letný záběr únosu z družic přelétajících nad Indickým oceánem. Záběry měly špatné rozlišení,